

“Τόσο δραματικά είναι τα πράγματα σχετικά με τα παιδιά μας και τόσο εύκολο είναι να διορθωθούν τα πάντα!”

/ [Νέοι και Εκκλησία](#)

Κωνσταντίνος Γανωτής-Φιλόλογος-Συγγραφέας,ομιλητής και συνεργάτης του Ραδιοφωνικού Σταθμού της Πειραιϊκής Εκκλησίας

Τὰ παιδιά μας δὲν τὰ κάνουμε ἐμεῖς. Ποιὸς λόγου χάριν σχεδίασε τὴ μορφή τους ; Τὰ παιδιά χαροποιοῦν τοὺς γονεῖς, τοὺς δίνουν πρωτόγνωρα συναισθήματα καὶ μία κοινωνικὴ καταξίωση· γι’ αὐτὸ τὰ ἀποζητοῦν ὅσοι τὰ ἀποζητοῦν. Μὲ τὴ γρήγορη καταβράθρωση τῆς γενικῆς πνευματικῆς παράδοσης, ἡ κοινωνικὴ καταξίωση λιγοστεύει καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν τὴν ἀποζητοῦν πιά τόσο πολὺ μὲ τὰ παιδιά · τὴν ἀναζητοῦν μὲ τὸν πλοῦτο, τὴ φήμη, τὴν πολιτικὴ καὶ τέτοια.

Γιατὶ τὰ παιδιά φέρνουν πόνο, ἀναστάτωση, εὐθύνη, θυσίες καὶ τρομοκρατεῖ τὸ κόστος τῆς ἀνατροφῆς τους.

Μεγαλώνοντας ὅμως γίνονται κακὰ παιδιά καὶ κακοὶ ἄνθρωποι σὲ πολὺ μεγάλο ποσοστὸ · διαφθείρονται δηλαδή. Ἀπόδειξη οἱ ἀπαιτήσεις τους, ἡ ἀπομάκρυνσή

τους από τους συγγενείς, οι ανεξέλεγκτες σχέσεις τους, οι έκτρώσεις των δεκαπεντάχρονων κοριτσιών, οι ελεύθερες συμβιώσεις, οι όμοφυλοφιλίες, τα διαζύγια, η έγκατάλειψη των βρεφών στα νοσοκομεία αλλά και των υπερηλίκων γονέων.

Οι γονείς και οι παππούτες-γιαγιάδες ή θα δυστυχήσουν μπροστά σ'αυτή την πραγματικότητα, όπως και δυστυχοῦν ἤδη, ή θα προσαρμοστοῦν και θα γελοιοποιηθοῦν και ἀπέναντι στον ἑαυτό τους και ἀπέναντι στον κόσμο. Όταν οι συνέπειες τῆς διαφθορᾶς τῶν παιδιῶν μας πέφτουν ἐπάνω μας και γίνονται μαρτύριο, προσπαθοῦμε νὰ βροῦμε ἐνόχους ἔξω ἀπὸ ἐμᾶς. Βασανιζόμαστε ἀπὸ τὴν ἀγανακτισμένη ἀπορία γιατί τὰ παιδιὰ μας μᾶς φέρνονται ἔτσι. Κάποιοι φταῖνε, οἱ δάσκαλοι, οἱ γείτονες, οἱ φίλοι, οἱ πολιτικοί, οἱ ἀόρατες μυστικὲς ὀργανώσεις « Νέα Τάξη », ἡ μασονία, ὁ κινηματογράφος, τὰ μπαράκια, οἱ ἔμποροι ναρκωτικῶν, οἱ παρατάξεις και οὕτω κάθε ἑξῆς.

Ἐπειδὴ ὅμως ὑπάρχουν και λίγες ἔστω οἰκογένειες, ποὺ βγάζουν καλὰ παιδιὰ στὴν κοινωνία ή τοῦλάχιστον κάπως καλύτερα, διαψεύδουν ἐν μέρει ἔστω τὴν ἐνοχοποίηση ὅλων τῶν παραπάνω συντελεστῶν τῆς διαφθορᾶς τῶν παιδιῶν.

Γιὰ νὰ προχωρήσουμε στὴ διαπραγμάτευση τοῦ θέματος, πρέπει πρῶτα νὰ συμφωνήσουμε ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ κρύψουμε τίποτα δικό μας, καμμιά προσωπική μας ἐνοχὴ ἀπὸ τὰ παιδιὰ μας. Τὰ παιδιὰ καταλαβαίνουν μὲ τὴν καρδιά τους, κοιτάζοντας τοὺς γονεῖς τους στὰ μάτια.

Δεύτερη προϋπόθεση εἶναι νὰ μὴν ἀπολογούμεστε μόνον ἀτομικά, ἀλλὰ νὰ παίρνουμε ἐπάνω μας τὴ συλλογικὴ εὐθύνη τῆς κοινωνίας και νὰ ἀπολογούμεστε ὁμαδικά. Συχνὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτό του ὁ καθένας ἀθῶο και ὅτι γιὰ ὅλα φταῖνε οἱ ἄλλοι. Ὁ Χριστὸς μᾶς ἐδίδαξε νὰ παίρνουμε ἐπάνω μας τὶς ἀμαρτίες τοῦ κόσμου, ὅπως παίρνουμε και τὰ κατορθώματα και τὴ δόξα τῶν ἁγίων και τῶν ἡρώων μας και χαιρόμαστε σὰν νὰ εἶναι δικιά μας.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ συνεννόηση μποροῦμε νὰ διερωτηθοῦμε πάλι ἂν ἀγνοοῦν τὰ παιδιὰ μας ή ἂν μποροῦμε νὰ τὰ κάνουμε ἡλίθια ὥστε νὰ μὴν καταλαβαίνουν ὅτι σὲ κάθε παιδί, ποὺ γεννιέται μέσα στὴν οἰκογένειά του, ἀντιστοιχοῦν τέσσερα (ναί, τέσσερα) παιδιὰ σφαγμένα μὲ τὴ θέληση και τὴν πρωτοβουλία τῶν γονιῶν τους. Γιατὶ ξεπερνοῦν, λένε οἱ στατιστικές, τὶς 400.000 ἐτησίως οἱ ἐκτρώσεις στὴν Ἑλλάδα !

Τὰ παιδιὰ ποὺ καταφέρνουν νὰ γεννηθοῦνε σήμερα καθὼς ζοῦν μέσα στὰ ἄδεια, κρύα σπίτια, μὲ τοὺς γονεῖς ἀπόντες, χωρὶς γιαγιάδες, χωρὶς κανένα μῦθο, χωρὶς γιορτές, χωρὶς Θεό, γιατί οἱ γονεῖς τους ή δουλεύουν ή διασκεδάζουν ἔξω, και προπαντὸς χωρὶς τ'ἀδέρφια τους και ἀκόμα χωρὶς τὴν παρηγοριὰ τῆς φύσης, δὲν ἔχουν ἄλλο τρόπο ζωῆς και ἀντοχῆς τῆς καθημερινῆς ρουτίνας ἀπὸ τὸ βῆθισμα

στην ηλεκτρονική ψυχαγωγία και από την επίδοσή τους, φανταστική ή πραγματική, στο λεγόμενο «σέξ».

Και αφού χορτάσουν μέχρις αηδίας τα παιδιά των σημερινών αστών από τις μέτριες προστυχιές της τηλεόρασης και του διαδικτύου, ζητούν περισσότερες συγκινήσεις, που να σπᾶνε τη ρουτίνα, και τότε τα ηλεκτρονικά κέντρα προσφέρουν στα παιδιά σκηνές φρίκης, με αποκεφαλισμούς, ξεκοιλιάσματα, τεμαχισμούς και ὅ,τι πιὸ μακάβριο ὑπάρχει, για να κάνει τα νεῦρα τοῦ παιδιοῦ μας να συγκινηθοῦν λίγο περισσότερο. Κι ὁ γονιὸς στὸ διπλανὸ δωμάτιο λέει : – Τὸ χρυσό μας παίζει « παιχνίδια » στὸν ὑπολογιστή του...

Ἀλήθεια ὅμως, μὲ ποιό κύρος θὰ μπορούσε αὐτὸς ὁ γονιὸς νὰ συμβουλέψει τὸ παιδί του νὰ ἀποφύγει αὐτὴν τὴν ηλεκτρονικὴ « ψυχαγωγία »; Ἄν μπορούσε νὰ τοὺς δώσει μιὰ συνειδητοποιημένη ἀπάντηση, τὸ παιδί τους θὰ τοὺς ἔλεγε ὅτι «ἀπολαμβάνει» φανταστικὰ καὶ ἀνύπαρκτα θεάματα φρίκης καὶ σκοτωμῶν μέσα ἀπὸ τὰ βιντεοπαιχνίδια καὶ τὰ ἔργα τῆς τηλεόρασης ἢ τοῦ κινηματογράφου, ἐνῶ ὁ γονιὸς του ἀπ’ τὴν ἄλλη ἄντεχε νὰ βλέπει ἢ ἔστω νὰ γνωρίζει ὅτι ἔβγάζαν τ’ ἀδερφάκι του κομμάτι-κομμάτι ἀπ’ τὴν κοιλιά τῆς μάννας του καὶ πέταξαν τὰ κομμάτια του στὰ κρεματόρια καὶ στὶς ἀποχετεύσεις τῶν κλινικῶν μὲ ἓνα ἀνακουφιστικὸ «οὐφ» τοῦ ζευγαριοῦ, ποὺ ἀπαλλάχτηκε ἐπιτέλους ἀπὸ ἓνα βάσανο.

Τὰ παιδιά τῶν Εὐρωπαίων, ποὺ τρέφονται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ἀπ’ αὐτὴ τὴ μακάβρια «ψυχαγωγία», δὲν μποροῦν νὰ ἡσυχάσουν μέχρι νὰ καταφέρουν νὰ τὴν κάνουν πράξη. Καὶ ἐπειδὴ ἐδῶ κινδυνεύουν νὰ ριχτοῦν στὶς φυλακές, δραπετεύουν στὴ Μέση Ἀνατολή, παραδίδονται στοὺς τζιχαντιστὲς καὶ χορταίνουν στὴν πράξη πιά ἀπ’ αὐτά, ὅπως δείχνουν οἱ μακάβριες σφαγὲς στὴν τηλεόραση, ποὺ ὅπως λένε τὶς κάνουν Εὐρωπαῖοι φυγάδες μὲ πρόσωπα τυλιγμένα στὶς μαντῆλες σὰν Ἄραβες. Ἔτσι ἐπιτέλους παύουν τὰ φανταστικὰ καὶ φτάνουμε στὰ πραγματικὰ ! Βλέπουμε ἄλλωστε τὴν σχεδὸν ἀποκλειστικὴ πρωτοβουλία τῶν Εὐρωπαίων νέων στὶς τζιχαντικὲς σφαγὲς ἀπὸ τοὺς τρομοκράτες τῆς Εὐρώπης καὶ βομβιστὲς τοῦ Παρισιοῦ, τῆς Μαδρίτης, τοῦ Λονδίνου, ποὺ εἶναι σχεδὸν ὅλοι ντόπιοι, Εὐρωπαῖοι νέοι, σπουδαγμένοι στὰ εὐρωπαϊκὰ σχολεῖα. Καὶ εἶδατε μὲ τί χαμόγελα εὐτυχίας ποζάρουν οἱ καημένοι. Ζοῦνε τὰ φανταστικά τους στὴν πράξη ! Καὶ τώρα μπορούμε νὰ ρωτήσουμε πάλι ποιοὶ διαφθείρουν τὰ παιδιά μας καὶ πρέπει νὰ ψάχνουμε νὰ βροῦμε τοίχους, γιὰ νὰ χτυπᾶμε τὰ κεφάλια μας...

Τὰ ναρκωτικὰ ἀποτελοῦν γιὰ τοὺς νέους μας μία δραματικὴ ἀπόπειρα νὰ ἀνακόψουν τὸν δρόμο πρὸς τὴν αὐτοκτονία. Εἶναι οὐσιαστικὰ μία ἀργὴ αὐτοκτονία μὲ σπασμούς καὶ τὰ παιδιά ἐπιδιώκουν ἓνα ἴχνος οἴκτου πρὶν ἀπ’ τὸν θάνατο.

Ὅσοι κρατιοῦνται πιὸ μέσα ἀπὸ τὰ ἀκραία ὅρια τῆς διαφθορᾶς, ἐφησυχάζουν μὲ τὴ σκέψη ὅτι ὑπάρχουν καὶ χειρότερα. Αὐτὸς ὅμως ὁ ἀναπαυτικὸς ἐθισμὸς στὰ μέτρια

μαζί με τη θλίψη για τὰ ἀκραῖα συμπτώματα, πὺ ὅλο καὶ περισσότερο μᾶς σφίγγουν κι ἔρχονται πιὸ κοντὰ μας, τρέφει τὴν κατάθλιψη πὺ ἔχει πλακώσει τὶς καρδιές μας.

Οἱ πολλοί, καθὼς εἶναι ἀπελπισμένοι, κρύβονται πίσω ἀπὸ τὴ διακήρυξη ὅτι «ἔτσι εἶναι ἡ ζωὴ · δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο» καὶ ἐπιστρατεύουν μικροηδονές, μικροεκπλήξεις, ἀνέκδοτα, χαϊδέματα, μεγαλοστομίες, χόμπι, οἰνόπνευμα, νικοτίνη, ποδόσφαιρο καὶ ἄλλα τέτοια, γιὰ νὰ κάνουν ὅσο γίνεται λιγότερο καταθλιπτικὴ τὴ διαδρομὴ πρὸς τὸ τέρμα τῆς ζωῆς. Καὶ τὰ παιδιὰ μας, πὺ μεγαλώνουν μέσα σ' αὐτὸ τὸ τέλμα, θέλουν νὰ εἶναι τολμηρότερα καὶ γι' αὐτὸ κάνουν τὴ δική τους διαδρομὴ πιὸ δραματικὴ. Καὶ πάλι μπορούμε σὰν ἀνήξεροι τάχα νὰ ρωτήσουμε: -Ποιοὶ διαφθείρουν τὰ παιδιὰ μας ;

Κάποτε δίνει ὁ Θεὸς καὶ καταλαβαίνουμε ὅτι ὁ δρόμος τῆς εὐτυχίας δὲν εἶναι οὔτε ἀρνητικὸς οὔτε δρόμος τῆς φυγῆς πρὸς τὴ μετριότητα. Ὁ ἀληθινὸς δρόμος εἶναι ἐπιθετικὸς. Αὐτὸ μας τὸ δείχνουν οἱ ἅγιοί μας, πὺ ρίχνονται στὸν ἀγῶνα τῆς ἀγιότητας μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ μὲ συνέπεια. Ὁ ἅγιος Πορφύριός μᾶς ἔδειξε καὶ μᾶς ἀπέδειξε ὅτι μόνον ἡ ἀγιότητα τῶν γονιῶν δίνει τὴ σωστὴ ἀγωγή στὰ παιδιὰ καὶ ἂν θέλουν τὰ παιδιὰ μας μποροῦν μὲ αὐτὴ τὴ δύναμη τοῦ σωστοῦ παραδείγματος νὰ μὴν διαφθαροῦν καὶ νὰ ζήσουν μέσα σ' αὐτὸν τὸν διεφθαρμένο κόσμον σὰν νὰ εἶναι στὸν Παράδεισον.

Καὶ ἡ ἀγιότητα εἶναι νὰ ζήσει κανεὶς μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας, μέσα στὴν ἀγάπη καὶ στὴ χαρὰ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ δὲν τὸ ἀποφασίζει εὐκόλα ὁ ἄνθρωπος, γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ παραδεχτεῖ ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Θεὸς τῆς ζωῆς του. Ὅταν ὅμως τὸ ἀποφασίσει, ἡ ζωὴ του γίνεται μία φωτεινὴ πορεία, πὺ φέγγει καὶ στὰ παιδιὰ του καὶ σὲ ὅλους τοὺς γύρω του.

Αὐτὰ δὲν περιλαμβάνονται στὶς σύγχρονες κοινωνιολογίες, δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἐξηγήσει ἡ ψυχολογία, δὲν τὰ προβλέπει ἡ πολιτικὴ καὶ δὲν τὰ καταλαβαίνουν τὰ σαλόνια. Ἐδῶ μόνον θαύματα χωροῦνε. Μαζί με τὰ θαύματα νὰ λογαριάζουμε καὶ τὶς προσευχὲς προγόνων μας, τὸ « Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων », πὺ κι αὐτὸ δύσκολα τὸ λένε. Ἀκόμα τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, οἱ πόνοι, τὰ δυστυχήματα, ἡ κάθε λογῆς συμφορὲς, ὅλα συμβάλλουν στὸ θαῦμα. Ναί, οἱ συμφορὲς εἶναι κι αὐτὲς ἓνα θαῦμα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἅγιος Παΐσιος ἔλεγε ὅτι ὁ καρκίνος ἔχει βάλει πολὺν κόσμον στὸν Παράδεισον.

Μέσα στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς τοῦ κάθε ἀνθρώπου μένει κρυμμένο καὶ τρεμοσβήνει τὸ καντηλάκι τῆς θεϊκῆς φλόγας. Δὲν εἶναι λογοτεχνία αὐτό. Εἶναι βεβαίωση τοῦ Χριστοῦ ὅτι « ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν ἐστὶ ». Μέσα μας εἶναι καὶ περιμένει καὶ καιροφυλακεῖ. Τὸ τελευταῖο ὀχυρὸ τοῦ διαβόλου εἶναι ἡ ἀπαισιοδοξία. « Ποιὸς μπορεῖ νὰ διορθώσει ἓναν τόσο χαλασμένο κόσμον ; Ἐχουμε τόσο ξετσιπωθεῖ

μπροστὰ στὰ παιδιὰ μας ποὺ δὲν θὰ μᾶς ἐκτιμήσουν ποτέ».

Οἱ μαστόροι χτίστες, γιὰ νὰ δείξουν ὅτι μία οἰκοδομικὴ διόρθωση εἶναι εὐκόλη, λένε ὅτι αὐτὸ διορθώνεται μὲ μία μυστριά. Καὶ ὁ μεγάλος μάστορας τοῦ σύμπαντος μπορεῖ νὰ τὰ διορθώσει ὅλα μὲ μία μυστριά. Ἀρκεῖ νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ἐμεῖς διαφθείρουμε τὰ παιδιὰ μας καὶ ἀρκεῖ γιὰ τὴ μετάνοια ποὺ φέρνει τὴ διόρθωση, ἓνας σταλαγμὸς δακρύου κι ἀκόμα λιγότερο, «σταλαγμοῦ τι μέρος».

Τόσο βαριὰ καὶ δραματικὰ εἶναι τὰ πράγματα σχετικὰ μὲ τὰ παιδιὰ μας καὶ τόσο εὐκόλο εἶναι νὰ διορθωθοῦν τὰ πάντα !